

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 023654 19 Увп
Бања Лука, 28.4.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Турковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби М. Ј. из Б., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 2.10.2018. године Министарство... (у даљем тексту: тужени), у предмету издавања накнадне грађевинске дозволе, одлучујући о захтјеву тужиоца заступаног по пуномоћнику С. Т. адвокату из Б., за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 023654 18 У од 7.10.2019. године, у нејавној сједници одржаној дана 28.4.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против оспореног акта, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Одјељење за просторно уређење Град Б. (у даљем тексту: Одјељење Б.) број 03-3601-229/13 од 16.4.2018. године, којим је дата накнадна грађевинска дозвола инвеститору М. Б. из Б. за изграђени приземни помоћни објекат, у улици П. С. Б. број ... у Б., на земљишту означеном као к.ч. број 332/2 к.о. Д., у складу са урбанистичко-техничким условима (УТУ) број 03-3601-229/13 од 13.7.2017. године израђеним од стране тог органа и техничком документацијом урађеном од стране П. БЛ д.о.о. Б. број 52-01/17 од августа мјесеца 2017. године.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да како из цјелокупног списка, што је и потврђено пресудом истог суда број 11 0 У 011168 13 У од 15.1.2014. године (којом је уважена тужба инвеститора М. Б. и поништено, ради покренутог поступка легализације, рјешење туженог којим је одбијена жалба тог тужиоца изјављена против првостепеног рјешења којим је у предмету инспекцијског надзора наложено рушење предметног помоћног објекта), произлази да је предметни помоћни објекат инвеститора изграђен 2007. године, то јест прије ступања на снагу Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник РС“ број 40/13 и 105/16, у даљем тексту: Закона о уређењу простора и грађењу) године, па како је тужилац (из ове управне ствари) тек 2012. године упутио захтјев урбанистичко-грађевинској инспекцији којим је оспоравао изградњу тог објекта (намјене алатница, са помоћним простором и пушницом), ипак му је дато својство заинтересованог лица. Сходно томе, како је у изјави од 14.3.2015. године пред О. Б. недвосмислено дао сагласност за легализацију тог објекта, оспорени акт је правилан, јер се не могу прихватити наводи тужиоца да је поступањем службеног лица био доведен у

заблуду, а из разлога што је његова изјава у записнику потпуно јасна, коју је и потписао, при чему је и услов који је постављао за легализацију тог објекта, да се окапница на већ изграђеном објекту премјести на земљиште које припада инвеститору, а према трвдњи првостепеног органа и испуњен, што се ничим и не доводи у сумњу.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост, из разлога предвиђених чланом 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11- у даљем тексту: ЗУС), то јест због повреде закона и другог прописа и повреде прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Истиче да у побијаној пресуди суд није у довољној мјери цијенио његове приговоре, у смислу члана 15. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) што се односи на пружање помоћи неурој странци, а и у смислу одредбе члана 61. Закона о уређењу простора и грађењу да су органи надлежни за уређење простора дужни да сваком заинтересованом лицу на његов захтјев омогуће увид у докуменат просторног уређења, имајући у виду чињеницу да је доведен у заблуду у погледу давања сагласности инвеститору за изградњу помоћног објекта на његовој међи, будући да је дао сагласност за градњу и легализацију стамбеног објекта, а не за градњу и легализацију помоћног објекта, како је то наведено у његовој изјави од 4.3.2015. године на коју се тужени и суд позивају. Додаје да се заиста радило о његовој заблуди, у коју је доведен од стране службених лица туженог, упућује и чињеница да од самог почетка поступка легализације предметног помоћног објекта није учествовао у том поступку, те да су по питању легализације тог објекта и вођени судски поступци а и упозната службена лица полицијске станице, јер је он од самог почетка упозоравао све надлежне органе, те је и наведену изјаву од 4.3.2015. године дао у заблуди, будући да је тада дао сагласност инвеститору за градњу стамбеног а не предметног помоћног објекта, што и произилази из чињенице да је и прије те изјаве а и послје ње, оспоравао наведену изградњу а и водио низ поступака код надлежних органа Град Б. да се спријечи изградња тог помоћног објекта. Како није дао сагласност за изградњу предметног помоћног објекта, у конкретном случају је дошло до погрешне примјене члана 151. став 5. Закона о уређењу простора и грађењу, јер правилном примјеном свих законских прописа инвеститор није могао добити одобрење за градњу предметног помоћног објекта. Предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи, или да се пресуда укине и предмет врати истом суду на поновни поступак и одлучивање.

У одговору на захтјев, тужени предлаже да се захтјев одбије.

Заинтересовано лице у овој управној ствари, М. Б. из Б. као инвеститор предметног помоћног објекта, у одговору наводи да је захтјев без основа, јер не постоји ниједан ваљан материјални доказ којим би тужилац оспорио побијану пресуду. Истиче да су наводи тужиоца нетачни и измишљени, а из разлога што њему као инвеститору и није била потребна сагласност тужиоца за легализацију стамбеног објекта, који је и имао грађевинску дозволу те га је управо и купио од тужиоца. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор туженог и одговор поменутог заинтересованог лица, те побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Из података списка произлази да је М. Б. као инвеститор, поднио дана 28.8.2013. године захтјев за легализацију предметног, завршеног помоћног објекта, изграђеног на парцели чији је он власник, а на којој је и изграђена стамбена зграда, у којем поступку је тужиоцу и омогућено учешће, тако да је дана 4.3.2015. године на записник Одјељења Б. број ..., у предмету издавања локацијских услова за легализацију помоћних објеката, дао изјаву да је инвеститор предметни помоћни објекат изградио на граници са његовом парцелом, па да се он не противи тој градњи, али тражи да се на том објекту кишница одводи тако да вода не одлази на његову парцелу и да инвеститор уклони дрва која су сложена на међи. Потом је у више наврата тужилац и тражио од првостепеног органа да га обавијести у којој фази се налази тај поступак, те да ли постоје неки други захтјеви истог инвеститора за легализацију или градњу. Одлучујући о поднесеном захтјеву инвеститора, Одјељење Б. је рјешењем од 16.4.2018. године инвеститору дало накнадну грађевинску дозволу за предметни изграђени помоћни објекат, са образложењем да је за тај објекат дата сагласност од стране тужиоца наведеном изјавом на записник од 4.3.2015. године, па да је и проблем одвођења атмосферске воде прописно ријешен, тако да су сви дијелови помоћног објекта и „окапнице“ у парцели инвеститора. При томе је Одјељење Б. и тражило од надлежне урбанистичко грађевинске инспекције обавјештење, у смислу члана 151. став 5. Закона о уређењу простора и грађењу, да ли су по захтјеву било којег од сусједа предузимане мјере инспекцијског надзора ради спречавања бесправне изградње предметног помоћног објекта, а инспекција је одговорила да није могла установити да ли је било који власник парцеле која граничи са парцелом на којој се налази предметни помоћни објекат, тражио предузимање мјера инспекцијског надзора ради спречавања бесправне изградње тог објекта. То рјешење Одјељења Б. је одбијањем жалбе тужиоца потврђено оспореним актом, те оснажено побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилност и законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Наиме, није спорно да је чланом 151. Закона о уређењу простора и грађењу, на који се и суд позвао у побијаној пресуди, прописано шта представља легализацију објекта и на који начин се она врши, па како је у предметној управној ствари тужиоцу као сусједу чија парцела граничи са парцелом на којој је изграђен тај објекат, омогућено учешће у поступку, није од утицаја што је у ставу 5. тог члана прописано да власници парцела које граниче са парцелом на којој се налази објекат који је предмет легализације, а који у току бесправне изградње нису тражили предузимање мјера инспекцијског надзора, ради спречавања бесправне изградње или се нису противили таквој изградњи, код органа надлежног за издавање грађевинске дозволе немају својство странке у поступку легализације објекта.

Како је тужилац у својој изјави датој на записник код првостепеног органа дана 4.3.2015. године, који записник је неспорно и потписао (након што му је прочитан и констатовано да није имао примједби, што и стоји у том записнику), навео да се не противи изградњи тог помоћног објекта, али да тражи да се са тог објекта кишница одводи тако да вода не одлази на његову парцелу, чиме је фактички дао сагласност за легализацију тог објекта, сходно чему је и донесено рјешење којим је инвеститору издата накнадна грађевинска дозвола за тај помоћни објекат, не могу се прихватити наводи тужиоца да је он ту изјаву дао у заблуди, а што ничим релевантним и не доказује, о чему је довољно јасне и аргументоване разлоге и дао суд у побијаној пресуди, које разлоге

прихвата и овај суд, па тако да се не могу довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Како је у конкретном случају и ријешен проблем одвођења атмосферске воде са предметног помоћног објекта, при чему су сви дијелови тог објекта и „окапнице“ у парцели инвеститора, што је и констатовано у рјешењу Одјељење Б., није постојао ниједан од разлога да се не удовољи захтјеву инвеститора за легализацију предметног помоћног објекта. Сходно томе је оспореним актом правилно одбијена жалба тужиоца на то рјешење, што је правилно и оснажено побијаном пресудом.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози предвиђени одредбом члана 35. став 2. ЗУС-а, па се захтјев тужиоца за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић